

D ů v o d y:

Prováděje dovolací důvod nesprávného právního posouzení, namítá žalovaný, že otázka, kdy žalobkyně s k u t e č n ě nabyla vědomosti o příčině bolesti, jest vedlejší, ježto prý žalobkyně zavinila, že dříve o tom nevěděla a proto pro počátek lhůty promlčecí jest rozhodující doba, kdy by se byla při náležité péči a pozornosti m o h l a d o v ě d ě t i o příčině škody. Tomuto názoru nelze přisvědčiti. § 1489 obč. zák. stanoví, že se každá žaloba o náhradu škody promlčuje ve třech letech od té doby, kdy poškozený z v ě d ě l o škodě a osobě škůdcově, a že, když poškozený n e z v ě d ě l o škodě neb o osobě škůdcově, zanikne žalobní právo uplynutím třiceti let. Podle jasného doslovu zákona počíná se tedy tříletá lhůta promlčecí s k u t e č n o u znalostí škody a škůdcovy osoby, a tato znalost musí býti taková, by vystačila k podání žaloby. Vyžaduje se tudíž nejen znalost škodlivé události, nýbrž i její příčiny a rozsahu jejího škodlivého následku. M o ž n o s t v ě d o m o s t i nelze klásti na roveň s k u t e č n ě vědomosti. Nabyli-li poškozený této vědomosti snad svou vinou pozdě, může to míti význam jen podle §u 1304 obč. zák., jehož ustanovení prvý soud v tomto případě vydatně použil v neprospěch žalobkyně (srov. rozh. čís. 3082 sb. n. s.; Ehrenzweig 1920 II/1 str. 73 pozn. 94). Co do času, kdy žalobkyně s k u t e č n ě nabyla vědomosti o příčině škody, bylo nižšími soudy zjištěno, že se žalobkyně teprve z posudku Dra J-a ze dne 15. října 1923 dověděla, že vadnost chrupu zaviňuje bolesti v ústech. To jest zjištění skutkové, jímž dovolací soud jest vázán. Vezme-li se toto zjištění za základ, nutno však za správný uznati úsudek soudu odvolacího, že zažalovaný nárok na náhradu škody promlčen není, poněvadž od 15. října 1923 do podání žaloby, t. j. do 29. února 1924 neuplynula tři léta.

Čís. 5702.

Jest povoliti exekuci bez průkazu ve smyslu §§ 9, 11 ex. ř., navržena-li proti firmě podle exekučního titulu, však s dodatkem, naznačujícím přeložení jejího sídla (nyní v.....).

(Rozh. ze dne 27. ledna 1926, R II 20/26.)

Exekuci proti firmě R. a K. Znojmo, nyní ve Vídni s o u d p r v ě s t o l i c e povolil, r e k u r s n í s o u d exekuční návrh z a m í t l.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Exekuční titul, t. j. vykonatelný výkaz nedoplatků okresní nemocenské pokladny ve Znojmě, byl vydán proti firmě R. a K. ve Znojmě, a též návrh zněl na povolení exekuce podle tohoto exekučního titulu, totiž na movité jmění firmy R. a K., Znojmo, nyní ve Vídni, tedy očividně proti

firmě totožné, která pouze přeložila provozovnu do Vídně. Nebylo tu tedy předpokladů ani §u 9 ex. ř., ani §u 11 ex. ř., takže bylo navrženou exekuci povolit, aniž musila vymáhající věřitelka prokázati způsobem ve zmíněných ustanoveních předepsaným totožnost povinné, ani že závazek z exekučního titulu proti firmě R. a K. ve Znojmě vydaného »přešel« na firmu v exekučním návrhu uvedenou.

Čís. 5703.

Zaopatřovací požitky bývalých zaměstnanců na velkém majetku pozemkovém (zákon ze dne 18. března 1921, čís. 130 sb. z. a n.).

Pro nárok vdovy po zaměstnanci jest lhostejno, že se zaměstnanec svého nároku vzdal.

Poslední zaměstnavatel jest povinen platiti vdově po zaměstnanci zaopatřovací požitky přes to, že jí nebyl vdovský důchod poskytován jím, nýbrž pensijním ústavem členů pojišťovacího spolku továren cukrovarnických v Praze.

Čl. I. k §u 3 vládního nařízení ze dne 13. května 1921, čís. 189 sb. z. a n. neodporuje zákonu ze dne 18. března 1921, čís. 130 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 27. ledna 1926, Rv II 632/25.)

Manžel žalobkyně, Antonín K., byl zaměstnancem na velkém majetku pozemkovém od 1. listopadu 1859 do 30. června 1900, posléze jako inspektor velkostatku na panství žalovaného (jeho předchůdce). Až do 1. října 1907 vyplácel žalovaný (jeho předchůdce) Antonínu K-ovi výslužné, po 1. říjnu 1907 bylo Antonínu K-ovi vypláceno výslužné Pensijním ústavem členů pojišťovacího spolku cukrovarnických továren v Praze. Po smrti Antonína K-a (dne 30. října 1907) vyplácel týž pensijní ústav žalobkyni vdovský důchod. Žalobě, již domáhala se žalobkyně na žalovaném placení vdovských zaopatřovacích požitků podle skupiny XI., bylo procesním soudem první stolice vyhověno, mimo jiné z těchto důvodů: Žalobkyni přísluší jako vdově po bývalém zaměstnanci na velkém pozemkovém majetku nárok na polovinu zaopatřovacích požitků manželových, ježto vstoupila ve sňatek s Antonínem K-em ještě za doby jeho činné služby a požívala již před 6. květnem 1921 vdovského důchodu na základě trvalého zaměstnání jejího manžela jakožto úředníka velkostatku, totiž požívala již před 6. květnem 1921 zaopatřovacích požitků z důvodu trvalého služebního poměru na velkém majetku pozemkovém podle §u 1 a) zákona. Zákon má pouze v úmyslu, zaopatřovací požitky, kterých bývalí zaměstnanci nebo po nich pozůstali již před působností zákona na základě nároku již trvalého požívatí, zvýšiti a tím je vyrovnati s nynějšími hospodářskými životními poměry. Žalobkyně se také žalobou domáhá jen toho, by vdovský důchod byl jí poměrně zvýšen. Námitky žalovaného jsou vesměs ne-